

Pytania prejudycjalne

Czy art. 8a dyrektywy Rady nr 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy⁽¹⁾ zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2002/74/WE z dnia 23 września 2002 r.⁽²⁾, który w ust. 1 stanowi, że jeżeli przedsiębiorstwo prowadzące działalność na terytorium co najmniej dwóch państw członkowskich jest niewypłacalne, instytucją odpowiedzialną za spełnianie roszczeń pracowników w odniesieniu do kwot pozostających do spłaty jest instytucja w tym państwie członkowskim, na terytorium którego oni pracują lub stale pracują i którego ust. 2 przewiduje, że zakres praw pracowniczych określany jest przez prawo regulujące działalność właściwej instytucji udzielającej gwarancji — należy interpretować jako wskazujący odpowiedzialną w tym zakresie instytucję wykluczając każdą inną lub — czy, mając na uwadze cel dyrektywy, którym jest umocnienie praw pracowników korzystających z przysługującej im swobody przepływu i art. 9 tej dyrektywy, zgodnie z którym rzezona dyrektywa nie narusza prawa państw członkowskich do stosowania lub wprowadzenia przepisów ustawowych, wykonawczych bądź administracyjnych korzystniejszych dla pracowników — należy interpretować w ten sposób, że nie pozbawia on pracownika prawa do skorzystania zamiast z gwarancji tej instytucji z korzystniejszej gwarancji instytucji, w której pracodawca jest ubezpieczony i dla której płaci składki zgodnie z prawem krajowym?

⁽¹⁾ Dz.U. L 283, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 270, s. 10.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Tarragona (Hiszpania) w dniu 30 listopada 2009 r. — postępowanie karne przeciwko Magatte Gueye

(Sprawa C-483/09)

(2010/C 37/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Tarragona

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Oskarżony: Magatte Gueye

Pozostałe strony: Ministerio Fiscal i Eva Clides

Pytania prejudycjalne

1) Czy prawo ofiary do bycia zrozumianą, o którym mowa jest w motywie 8 decyzji ramowej⁽¹⁾, należy interpretować jako

spoczywający na władzach państwowych odpowiedzialnych za ściganie i karanie czynów powodujących pokrzywdzenie pozytywny obowiązek umożliwienia ofierze, by wyraziła ona swą ocenę, wynik swoich przemyśleń i swoje zdanie na temat bezpośrednich skutków, jakie w jej życiu może spowodować nałożenie kar lub środków karnych na sprawcę, z którym łączą ją stosunki rodzinne lub silne więzy uczuciowe?

2) Czy art. 2 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że spoczywający na państwach obowiązek uznania praw i uzasadnionych interesów ofiar wymaga, by zdanie ofiar było brane pod uwagę, gdy konsekwencje karne postępowania mogą w sposób zasadniczy i bezpośredni zagrozić korzystaniu przez nie z prawa do swobodnego rozwoju osobistego oraz do życia prywatnego i rodzinnego?

3) Czy art. 2 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że władze państwowe nie mogą nie uwzględnić wolnej woli ofiary, gdy sprzeciwia się ona nałożeniu lub utrzymaniu zakazu zbliżania się, kiedy sprawca przemocy jest członkiem jej rodziny, a nie można stwierdzić istnienia obiektywnego ryzyka ponownego popełnienia przestępstwa, ofiara reprezentuje poziom świadomości osobistej, społecznej, kulturalnej i emocjonalnej wykluczający potencjalne podporządkowanie sprawcy, czy też przeciwnie, należy utrzymać stosowanie tego zakazu w każdym przypadku jako środka właściwego ze względu na szczególny charakter tych przestępstw?

4) Czy art. 8 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW, stanowiący, że każde państwo zapewnia odpowiedni poziom ochrony ofiarom należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on powszechne i przymusowe nakładanie zakazu zbliżania lub komunikowania się, jako środków karnych, we wszystkich przypadkach, w których dana osoba jest ofiarą przestępstwa popełnionego w rodzinie, ze względu na szczególny charakter tych przestępstw, czy też przeciwnie, art. 8 wymaga indywidualnego wyważenia takiej decyzji, pozwalającego ustalić dla każdego przypadku oddzielnie odpowiedni poziom ochrony z uwzględnieniem wchodzących w grę interesów?

5) Czy art. 10 decyzji ramowej 2001/220/WSiSW należy interpretować w ten sposób, że pozwala on na ogólne wykluczenie mediacji w postępowaniach karnych dotyczących przestępstw popełnionych w rodzinie, ze względu na szczególny charakter tych przestępstw, czy też przeciwnie, należy zezwolić na mediację również w tego rodzaju postępowaniach, wając wchodzące w grę interesy dla każdego przypadku oddzielnie?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2001/220/WSiSW z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym (Dz.U. L 82, s. 1)